

Witold Szmukier

Oborniki Śląskie, woj. wrocławskie. Stanowisko 4

Informator Archeologiczny : badania 13, 68-69

1979

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NOWA WIEŚ, gm. Domaszowice
woj. opolskie
Stanowisko E

Konserwator Zabytków
archeologicznych
w Opolu

Badania prowadził mgr Klemens Macewicz.
Finansował WKZ w Opolu. Pierwszy sezon
badań. Osada i cmentarzysko ludności kul-
tury łużyckiej z IV-V okresu epoki brązu.

Stanowisko znajduje się około 1 250 m na północny wschód od Nowej Wsi i około 1 900 m na wschód od Wielołęki, po wschodniej stronie przysiółka Międzybrodzie. Odkryte zostało w 1978 roku w trakcie badań powierzchniowych. Duża ilość materiału ceramicznego na powierzchni, sygnalizowała zagrożenie stanowiska. Dla ustalenia charakteru stanowiska, jego zasięgu i stopnia zagrożenia założono w lipcu 1979 r. sieć wykopów kontrolnych, które objęły obszar kilku hektarów. Łączna powierzchnia 6 wykopów wyniosła 280 m². Odsłonięto i przebadano 32 obiekty osadnicze oraz 3 groby ciałopalne.

Na badanym terenie zlokalizowane są najprawdopodobniej dwa stanowiska. Na głębokości około 30 cm dookoła 80 cm zalega osada ludności kultury łużyckiej, wyżej zaś, w obrębie warstwy ornej i tuż pod nią, resztki prawie doszczętnie zniszczonego cmentarzyska ciałopalnego, identycznego kulturowo z osadą lecz nieco młodszego chronologicznie. Zasięg tych stanowisk jest duży, obejmuje kilka hektarów, w tym również wyodrębnione podczas badań powierzchniowych sąsiadujące od strony wschodniej stanowisko F. Odkryte obiekty osady świadczą o znacznym rozproszeniu poszczególnych obiektów mieszkalnych i jam gospodarczych.

Materiał zabytkowy znajduje się w Muzeum w Kluczborku.

Badania z uwagi na zniszczenie cmentarzyska będą kontynuowane.

NOWODWORCE, gm. Wasilków
woj. białostockie
Stanowisko 1

patrz
paleolit i mezolit

OBORNIKI ŚLĄSKIE
woj. wrocławskie
Stanowisko 4

Wojewódzki Ośrodek Archeo-
logiczno-Konserwatorski
we Wrocławiu

Badania archeologiczne prowadził mgr Witold
Szmukier. Finansował WOAK. Drugi sezon
badań. Cmentarzysko kurhanowe z II okresu
epoki brązu.

Kontynuowano badania kurhanu 1. Zdjęto krąg kamienny. Od-
czyszczono całą powierzchnię eksploracji. Przeprowadzono sondaż

i ustalono, że nie istniały konstrukcje podkurhanowe. Udało się również stwierdzić, że przerwa w ciągłości kręgu od strony północno-zachodniej ma charakter wtórny. W miejscu przzerwania kręgu stwierdzono ślady po wkopie długości 3,50 m i szerokości 0,55 - 0,70 m, co najmniej sprzed kilkudziesięciu lat. Po zakończeniu badań kurhan zrekonstruowano z nasypem w granicach kręgu kamiennego, który usytuowany jest na jego obwodzie.

Kurhan 2 - oddalony kilkadziesiąt metrów na wschód od wcześniej-podanego. Ostatni na cmentarzysku, bardziej zniszczony, ma średnicę nasypu około 25 m i wysokość 1 m. Przebadano 2 ćwiartki do głębokości 1,5 i 1,2 m. Natrafiono na dobrze zachowany krąg kamienny. Brak jak dotąd śladów komory grobowej. W nasypie znaleziono kilka fragmentów ceramiki starożytniej i fragmenty naczyńia późnoprzedłużyckiego, względnie wczesnołużyckiego z ornamentem guzowym.

Przewiduje się kontynuację badań.

OLESNO-WALCE
woj. częstochowskie
Stanowisko 3

patrz
wczesneśredniowiecze

PIANKI, gm. Zbójna
woj. łomżyńskie
Stanowisko 1
Rybno, gm. Gniewino /d. Marszewo/

patrz
uzupełnienia 1978

patrz strona 64

SIEMIROWICE, gm. Cewice
woj. słupskie
Stanowisko 11

Muzeum Archeologiczne
w Gdańsku

Badania, prowadziła mgr Aleksandra Szymańska. Finansował Urząd Wojewódzki w Słupsku. Pierwszy sezon badań. Osada grupy kaszubskiej kultury łużyckiej z epoki brązu. Ślady osadnictwa z młodziej epoki kamienia.

Stanowisko nr 11 położone jest na polu uprawnym, w odległości około 1 km od wsi, po prawej stronie drogi Siemirowice-Bochowo, za strumykiem bez nazwy wpadającym do rzeki Bukowina.

Badaniami objęto obszar 316 m². Odkryto 25 obiektów osadniczych, wśród których na uwagę zasługują 2 paleniska i 5 jam. Paleniska częściowo zniszczone o średnicy 1 x 1,20 m i 1,50 x 1,80 m, zagłębione w piasku do 25 cm, wypełnione były dużą ilością kamieni, węgla drzewnego i kawałkami spalonych bierwion. Spośród 5 jam, największa o wymiarach 2 x 2,10 m i głębokości do 30 cm posiadała w rzucie poziomym kształt kolisty, a w przekroju prawie prostokątny. Dostarczyła ona największej ilości ceramiki. Pozostałe obiekty występujące w dużym skupisku o przeciętnej